

Daniels Bog – Nummer Fyrre

Paulus

Jeff Pippenger

2024-01-04

Daniels bog, kapitel et, når det lægges over Daniel kapitel fire, fremstiller den første og den anden engels historie fra 1798 til 1844. I denne historie blev Daniels bog forseglet op, og den del, der blev forseglet op, var kapitel syv, otte og ni. „Linje på linje“ illustrerer kapitel et, fire og dernæst syv til ni historien om den første engels milleritiske bevægelse.

I denne historie (1798 til 1844) blev adventismens grundlæggende sandheder fastlagt, og disse sandheder blev til sidst fremstillet på pionerkortet fra 1843. Nebukadnezars billede i Daniels bog kapitel to er på kortet. Synerne i Daniel syv og otte er på kortet. „Det daglige“ i kapitel otte er fremstillet, ligesom „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Islams tre veer, således som de fremstilles i Johannes' Åbenbaring kapitel ni, er der. Gud advarede gentagne gange på forhånd om, at disse grundlæggende sandheder ville blive angrebet.

Lad dem, der står som Guds vægtene på Zions mure, være mænd, som kan se farerne foran folket,—mænd, som kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, retfærdighed og uretfærdighed.

”Advarslen er kommet: Intet må tillades at komme ind, som vil forstyrre selve troens grundvold, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden da har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at flytte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, mens vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.” Review and Herald, 14. april 1903.

Jordkostmandens værk, som skal fuldbyrdes med deltagelse af Guds sidste dages folk, fremstilles også af Esajas, når han identificerer de sidste dages folk og det værk, de er kaldet til at udføre; thi grundvoldene var bestemt til at blive begravet under vildfarelse, før de sidste dage indtraf.

Og dine egne skal genopbygge de gamle ruiner; du skal genrejse grundvolde fra slægt til slægt; og du skal kaldes: Den, der udbedrer bruddet, den, der genopretter stier, så landet igen kan bebos. Esajas 58:12.

„De gamle øde steder“ henviser til de læremæssige sandheder, der er forbundet med de to ødelæggende magter, hedenskabet og pavedømmet. At de to ødelæggende magter i hedenskabet efterfølges af pavedømmet, var det, William Miller brugte som ramme for enhver profeti, han fremlagde.

Og de skal genopbygge de gamle ruiner, de skal genrejse de tidligere ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, de ødelæggelser, som mange slægter har efterladt. Esajas 61:4.

Den profetiske struktur, som fremstilles som rammen, er disse to magters historie og indbyrdes forhold. At genoprette »stierne at bo på« er genoprettelsen af Millers ramme, som i hans drøm blev fremstillet ved arbejdet udført af manden med jordkosten. Esajas benyttede skildringen af Ezras historie og dem, der vendte tilbage fra Babylon og genopbyggede Jerusalem, for at identificere genoprettelsen af de tidligere ødelæggelser.

Fra vore fædres dage og indtil denne dag har vi været i stor skyld; og for vore misgerningers skyld er vi, vore konger og vore præster blevet givet i landenes kongers hånd, til sværdet, til fangenskab, til plyndring og til skam i ansigtet, således som det er den dag i dag. Men nu er der for en kort stund blevet vist nåde fra Herren vor Gud, idet han har ladet en rest undslippe og givet os et fæste i hans hellige sted, for at vor Gud må oplyse vore øjne og give os en smule nyt liv i vort trældom. For vi var trælle; dog har vor Gud ikke forladt os i vort trældom, men udstrakt miskundhed mod os for Persiens kongers øjne, for at give os nyt liv, for at oprejse vor Guds hus og udbedre dets ødelæggelser og for at give os en mur i Juda og i Jerusalem. Ezra 9:7-9.

Ezra og de, der genopbyggede Jerusalem, repræsenterer „levningen“, som er dem, der genopretter stierne, så man kan bo der, og de er dem, som udfører værket i sammenhæng med bønner i Tredje Mosebog seksogtyve, hvortil Ezra henviser, idet han siger, at „fra vore fædres dage og indtil denne dag har vi været i stor skyld; og for vore misgerningers skyld er vi, vore konger og vore præster blevet overgivet i landenes kongers hånd, til sværd, til fangenskab, til plyndring og til skam i ansigtet.“ Den „dag“, han henviser til, er den „dag“, hvor „levningen“ i de sidste dage genopretter stierne, så man kan bo der.

Ezras rest er de to vidner, som opstår ved afslutningen af tre og en halv dag og opfylder bønner i Tredje Mosebog seksogtyve, sådan som den fremstilles af Daniel i kapitel ni. Da Ezra og hans medarbejdere vendte tilbage fra landflygtigheden og genopbyggede Jerusalem, var de et forbillede på arbejdet med at genskabe Millers juveler, hvilket er arbejdet med at genoprette Millers grundlæggende sandheder. Af denne grund er det afgørende at forstå rammen for Millers arbejde.

„Apostlene byggede på en sikker grundvold, ja, på Evighedens Klippe. Til denne grundvold bragte de de sten, som de brød ud af verden. Ikke uden hindringer arbejdede bygmesterne. Deres arbejde blev gjort overordentlig vanskeligt ved modstanden fra Kristi fjender. De måtte kæmpe imod den snæversynethed, de fordomme og det had hos dem, som byggede på en falsk grundvold. Mange af dem, der virkede som byggere på menigheden, kunne lignedes med dem, der byggede muren på Nehemias' tid, om hvem der står skrevet: „De, som byggede på muren, og de, som bar byrder, og de, som læssede, arbejdede hver med den ene hånd på værket og holdt med den anden hånd et våben.“ Nehemias 4,17.“ The Acts of the Apostles, s. 596.

I begge passager hos Esajas er arbejdet at genoprejse grundvoldene og ødelæggelserne fra mange slægtled. Esajas identificerer et åndeligt værk, som blev anskueliggjort ved det bogstavelige arbejde. Grundvoldene skulle bevares, men i stedet blev de til sidst fuldstændig dækket til af en falsk grundvold af forfalskede juveler. Dem, som Esajas identificerer, genopretter Milleriternes grundlæggende sandheder, ikke bogstavelige mursten og sten. Symbolet på disse sandheder er Millers fremstilling af de to ødelæggende magter, som nedtrampede helligdommen og hæren i „syv

tider“.

Dette genoprettelsesværk fremstilles som det at rejse “grundvoldene” og “øde steder fra mange slægtled” op og repræsenterer det profetiske arbejde med at genoprette de grundlæggende sandheder gennem den metode, som bringer profetisk linje på profetisk linje, her lidt og der lidt. Arbejdet med at genetablere grundvoldene og de øde steder er arbejdet med at fremlægge og forsvare de oprindelige sandheder, som er fremstillet på pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850, hvilke er de to tavler i Habakkuks bog kapitel to. Og arbejdet fuldbyrdes ved sildigregnsens metodologi med “linje på linje”. Det er arbejdet med at vende tilbage til Jeremias gamle stier i striden med dem, der ønsker at opretholde en forfalsket grundvold, som fremstillet ved de falske juveler i Millers drøm.

"Fjenden søger at aflede vore brødres og søstres sind fra arbejdet med at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans sofisterier er udtænkt til at lede sindene bort fra tidens farer og pligter. De agter det lys for intet, som Kristus kom fra himlen for at give Johannes til sit folk. De lærer, at de scener, som ligger umiddelbart foran os, ikke er af tilstrækkelig betydning til at fortjene særlig opmærksomhed. De gør sandheden af himmelsk oprindelse virkningsløs og berøver Guds folk deres tidligere erfaring og giver dem i stedet en falsk videnskab.

„Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den.“ Jeremias 6,16.

"Lad ingen søge at rive vor tros grundvolde bort — de grundvolde, som blev lagt ved begyndelsen af vort værk ved bønsumt studium af Ordet og ved åbenbaring. På disse grundvolde har vi bygget i de sidste halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, og at de kan lægge en stærkere grundvold end den, som er blevet lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, som er lagt.

„Tidligere har mange påtaget sig at opbygge en ny tro, at grundlægge nye principper. Men hvor længe stod deres bygning? Den faldt snart, for den var ikke grundfæstet på Klippen.“

»Måtte ikke de første disciple imødegå menneskers udsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier og derefter, når de havde gjort alt, stå fast og sige: »Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt? 1 Korintherbrev 3,11.«

”Så skal vi holde vor tillids begyndelse urokkeligt fast indtil enden. Ord med kraft er blevet sendt af Gud og af Kristus til dette folk og har ført dem ud fra verden, punkt for punkt, ind i det klare lys af den nærværende sandhed. Med læber rørt af hellig ild har Guds tjenere forkyndt budskabet. Det guddommelige udsagn har sat sit segl på ægtheden af den sandhed, der er blevet forkyndt.” Testimonies, bind 8, 296, 297.

„værket med at berede et folk til at bestå i de sidste dage“ er det værk, der er forbundet med de to profetier hos Ezekiel i kapitel syvogtredive. Et budskab frembæres af Esajas’ røst i ørkenen, og Ezekiels første budskab samler dem, der i tre og en halv dag har været døde på gaden i byen Sodoma og Egypten. De erkender da, at de har befundet sig i Matthæus’ tøvetid i lignelsen om de ti jomfruer. Derpå hører de det kald, som blev givet til Jeremias, om at skille det kostelige fra det usle, hvis de ønsker at vende tilbage. De erkender også Daniels bøn i kapitel ni som nærværende

sandhed. Derfor, hvis og når de vælger at vende tilbage ved at antage og opfylde evangeliets betingelser, modtager de Ezekiels andet budskab og står på deres fødder, en mægtig hær.

”Værket med at berede et folk til at bestå i de sidste dage” fuldbyrdes gennem den sildige regns metodologi med ”linje på linje”. Dette værk indebærer et arbejde med at genoprette de milleritiske sandheder, som er fremstillet på pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850. Disse to diagrammer er Habakkuks to tavler, og de skal lægges oven på hinanden (linje på linje), og ved således at gøre det repræsenterer de to diagrammer de grundlæggende sandheder, som i de sidste dage skal genoprettes af manden med støvkosten.

Når de sammenstilles, linje på linje, påviser de fejlen i 1843-kortet, som derefter blev rettet på 1850-kortet. Når de betragtes som én tavle (linje på linje), fremviser de da både Guds folks erfaring og de syv tordners skjulte historie, for tilsammen anskueliggør de den første skuffelse, ventetiden, midnatsråbet og 22. oktober 1844 samt den store skuffelse.

Det er den første skuffelse, Midnatsråbet og den store skuffelse, der udgør de syv tordeners skjulte historie. Det er sandhedens struktur, for sandheden er grundlagt på, at det hebraiske ord for „sandheds“ første og sidste bogstav er det samme, ligesom den første og sidste skuffelse i denne historie. Det mellemste og trettende bogstav er et symbol på oprør, som repræsenteret ved dem, der forkaster Midnatsråbets budskab. Når de to tavler sammenføjes, giver de to vidner om milleritternes profetiske sandheder, som skal genoprettes af manden med snavsbørsten, men de identificerer også den erfaring, som er et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusindes erfaring.

De, som var kaldet til at være banneret (de hundrede og fireogfyrre tusind), blev konfronteret med deres første skuffelse den 18. juli 2020, og derpå blev de i juli 2023 præsenteret for et budskab fra en røst, der råber i ørkenen. Røsten kaldte dem til at vende tilbage.

Det er på dette punkt i de syv tordners skjulte historie, at oprøret vil blive åbenbaret, for det næste waymark er, når manden med støvbørsten samler juvelerne og kaster dem i smykkeskrinet. Derefter skinner de ti gange klarere. På dette tidspunkt blev Miller vækket. Når jomfruerne (Miller) vågner, er det for sent. Genoprettelsen af mange slægtleds ødelæggelser er et værk, som de to vidner må tage del i. Dette værk udføres nu.

William Millers forståelsesramme for de profetier, som fremstilles i synet ved Ulajfloden i Daniels Bog, kapitel syv, otte og ni, var de to ødelæggende magter, hedenskabet og pavedømmet; og forståelsesrammen for Future for America er hedenskabet (dragen), efterfulgt af pavedømmet (dyret) og det frafaldne protestantisme (den falske profet). Nøglen, som fastslår begge forståelsesrammer, er apostelen Paulus’ skrifter. Apostelen Paulus var den profetiske røst, som forbandt det gamle Israel med det åndelige Israel. Før sin omvendelse hed Paulus Saul, hvilket betyder „udvalgt“ eller „fremstillet“.

Paulus blev udvalgt (udvalgt) til at være apostel for hedningerne, og han blev blandt andet udvalgt på grund af sin forståelse af Det Gamle Testamente. Idet han skrev størstedelen af Det Nye Testamente, var der ingen anden af Det Nye Testaments forfattere, som besad den forståelse af Det Gamle Testamente, som Paulus havde. Han blev udvalgt til at gå forrest i fremstillingen af

evangeliet for hedningerne, men han blev også udvalgt til at fastslå forholdet mellem Det Gamle Testaments profetiske historier og den profetiske historie, der fulgte efter korsets tidsperiode. Uden Paulus' vidnesbyrd ville milleritternes profetiske forståelse, såvel som Future for Americas, ikke eksistere. I selve den historie, hvor det bogstavelige Israel blev skilt fra som Guds udvalgte folk, blev Paulus udvalgt til at påvise, at det gamle Israel, skønt det da var skilt fra Gud, var symbolet på det åndelige Israels profetiske historie. De nødvendige profetiske regler for den første og den tredje engels bevægelser er primært baseret på apostlen Paulus' skrifter.

Af denne grund vil vi betragte nogle af de profetiske principper, som Paulus identificerer, og som påvirkede milleritternes budskab, hvilket var indsat i rammen af to ødelæggende magter; og derved vil vi også betragte, hvordan disse principper indvirker på rammen af tre ødelæggende magter.

For jeg vil ikke, brødre, at I skal være uvidende om, at vore fædre alle var under skyen, og alle gik gennem havet; og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet; og alle spiste den samme åndelige føde; og alle drak den samme åndelige drik; thi de drak af den åndelige Klippe, som fulgte dem; og den Klippe var Kristus. Men i de fleste af dem havde Gud ikke velbehag; thi de blev slået ned i ørkenen. Men disse ting blev eksempler for os, for at vi ikke skal begære onde ting, således som også de begærede. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem blev; som der er skrevet: Folket satte sig ned for at spise og drikke og stod op for at lege. Lad os heller ikke bedrive utugt, som nogle af dem bedrev utugt, og der faldt på én dag treogtyve tusind. Lad os heller ikke friste Kristus, som nogle af dem også fristede ham og blev ødelagt af slanger. Klag heller ikke, som nogle af dem også klagede og blev ødelagt af ødelæggeren. Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået. 1 Korintherbrev 10:1–10.

I ti korte vers identificerer Paulus, at dåbens rite blev forbilledligt fremstillet ved overgangen over Det Røde Hav, at Klippen, som fulgte det gamle Israel, var en „åndelig Klippe“, og at den var Kristus. Han fastslår, at det gamle Israel var eksemplet for dem, der lever i de sidste dage. Dette afsnit er en advarsel, og afsnittet er et stridspunkt mellem dem, som fastholder sandheden, og dem, som modsætter sig sandheden. Adventistiske teologer lærer, at Paulus blot påpegede, at det gamle Israels historie illustrerede moralske lærdomme, som måtte forstås af dem, der lever i de sidste dage, men de fastholder, at Paulus ikke angav, at det bogstavelige Israels historie faktisk skulle gentages af det åndelige Israel. Søster White bruger ofte dette afsnit til at bekræfte nøjagtigt, hvad Paulus mente.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren har gyldighed for os. 'Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er kommet.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Det blev dem åbenbaret, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt jer af dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, som er sendt fra himlen; ting, som engle attrår at skue ind i.' 1 Peter 1:12...."

"Bibelen har ophobet og samlet sine skatte for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet, og bliver, gentaget i menigheden i disse sidste dage." Selected Messages, bog 3, 338, 339.

At de „store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage“, er den måde, hvorpå Søster White sammenfatter Paulus’ mening i versene. I et forsøg på at undergrave Paulus’ identifikation af det gamle Israel som en symbolsk fremstilling af det bogstavelige Israels historie har Satan fremført to hovedangreb mod dette profetiske princip. Det første, som jeg allerede har nævnt, er påstanden om, at Paulus blot påpegede, at disse historier repræsenterede moralske lærdomme. Denne falske lære er en halv sandhed, og en halv sandhed er slet ikke sandhed. Det er sandt, at de moralske lærdomme, som kan udledes af det gamle Israels historie, er til gavn for dem, der lever i de sidste dage; men når dette bruges til at benægte, at disse historier også er en fremstilling af begivenheder, som vil blive gentaget, bliver det en halv sandhed, som er udtænkt til at benægte sandheden.

„En velsignelse eller en forbandelse ligger nu foran Guds folk — en velsignelse, hvis de går ud fra verden og holder sig adskilt og vandrer på den ydmyge lydigheds vej; og en forbandelse, hvis de forener sig med de afgudsdyrkende, som træder himlens ophøjede krav under fode. Det genstridige Israels synder og misgerninger er optegnet, og billedet stilles frem for os som en advarsel om, at hvis vi efterligner deres eksempel i overtrædelse og vender os bort fra Gud, skal vi falde lige så sikkert, som de gjorde. ‘Men dette hændte dem som forbilleder, og det er skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået.’” Testimonies, bind 1, 609.

En sandhed må ikke bruges til at fornægte en anden sandhed; for når den bruges således, forvandler den Guds sandhed til en løgn.

„En af Frelserens udtalelser må ikke bruges til at ophæve en anden.“ The Great Controversy, 371.

Læren om, at det gamle Israels historie alene repræsenterer moralske lærdomme, anvendes ofte af adventistiske teologer til at ødelægge Guds profetiske ord, og den er en af de halvsandheder, som indgår i den ret af fabler, der tilberedes for at bedrage Guds folk til at modtage en løgn, og den løgn, de modtager, identificeres i apostlen Paulus’ skrifter.

Det andet primære angreb mod princippet om, at det gamle Israels historie illustrerer det moderne Israels historie, blev opfundet af jesuitter under modreformationens historie, og det består i at tilslutte sig tanken om, at det gamle Israels historie gentages. Jesuitternes løgn er, at historien gentages bogstaveligt, ikke åndeligt. Løgneren blev opfundet som et middel til at forhindre forståelsen af, at paven i Rom er bibelprofetiens antikrist; for læren tilslutter sig sandheden om, at der findes en antikrist i de sidste dage, men den hævder, at antikrist er repræsenteret ved en bogstavelig magt, ikke en åndelig magt. Skøgen i Johannes’ Åbenbaring sytten, som har Mysteriet Babylon skrevet på sin pande, ville da være en skøge, som fremstår i det bogstavelige land Babylon, der i dag er Irak.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, og som ikke ser antikrists betydning, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side.“ Kress Collection, 105.

Paven er en bogstavelig person, som repræsenterer en bogstavelig magt (den katolske kirke), men han og hans organisation er profetisk blevet identificeret ved det bogstavelige Babylon og kan kun korrekt identificeres, når emnet om antikrist fremstilles som den åndelige opfyldelse af et

bogstaveligt forbillede. Paulus påviste, at det bogstavelige Israel illustrerer det åndelige Israel, men det var ikke en ny profetisk sandhed, han fremlagde, for hans forståelse var i almindelighed baseret på Det Gamle Testamente, og det er dér, hans vidnesbyrd har sit grundlag.

Så siger Herren, Israels konge, og hans genløser, Hærskarers Herre: Jeg er den første, og jeg er den sidste, og foruden mig er der ingen Gud. Og hvem kan, som jeg, kalde og kundgøre det og lægge det til rette for mig, siden jeg indsatte det gamle folk? Og de ting, som kommer, og som skal komme, lad dem forkynde dem. Frygt ikke, og vær ikke rædde; har jeg ikke fra den tid sagt dig det og kundgjort det? I er jo mine vidner. Er der en Gud foruden mig? Ja, der er ingen Gud; jeg kender ingen. Esajas 44:6–8.

Vi skal være Kristi vidner, ligesom Paulus var det, om, at Alfa og Omega ikke blot udpegede det gamle Israel, men alle Bibelens oldtidsfolk som symboler til at vise „de ting, som skal komme“, over dem, der lever i de sidste dage. Paulus var en kender af Det Gamle Testamente, og han blev oprejst til at være det profetiske forbindelsesled mellem den bogstavelige og den åndelige Israels husholdningstid. Det var hans skrifter, der vejledte dem, som forstod kundskabens tiltagelse ved endetidens tid i 1798, og også i 1989.

Det gamle, bogstavelige Babylon, oldtidens Østens børn, det gamle Egypten, det gamle Grækenland og det oldpersiske og mediske rige er symboler på åndelige magter ved verdens ende. De gamle symboler er det bogstavelige, som går forud for, og repræsenterer, det åndelige, som følger efter. Paulus går så vidt som til at fastslå, at den bogstavelige Adam symboliserede den åndelige Adam (som er Kristus).

Således står der skrevet: Det første menneske, Adam, blev en levende sjæl; den sidste Adam blev en levendegørende ånd. Men det åndelige er ikke det første; derimod det naturlige, derefter det åndelige. Det første menneske er af jorden, jordisk; det andet menneske er Herren fra himmelen. Som den jordiske er, således er også de jordiske; og som den himmelske er, således er også de himmelske. Og ligesom vi har båret den jordiskes billede, skal vi også bære den himmelskes billede. 1 Korintherbrev 15:45–49.

Der er nogle meget dybtgående lærdomme, som Paulus underviser om vedrørende den første og den sidste Adam, men vi påpeger blot det princip, som han fremstiller meget klart i dette skriftsted, når han siger: „det var ikke det åndelige, som kom først, men det naturlige; og derefter det åndelige.“ Det bogstavelige, som Paulus her betegner som „naturligt“, kommer først, og det åndelige kommer sidst. Det bogstavelige Israel var først og naturligt, og det åndelige Israel kommer „derefter.“

Det bogstavelige Babylon går forud for det åndelige Babylon. Det næste vigtige punkt, som fremhæves i Paulus' skrifter, er det tidspunkt i historien, hvor overgangen fra det bogstavelige til det åndelige skal anvendes. Det er korsets tidsperiode, hvor den profetiske overgang fra det bogstavelige til det åndelige identificeres.

For I er alle Guds børn ved troen på Kristus Jesus. For så mange af jer som er døbt til Kristus, har iklædt jer Kristus. Her er hverken jøde eller græker, her er hverken træl eller fri, her er hverken mand eller kvinde; for I er alle ét i Kristus Jesus. Men dersom I hører Kristus til, da er

I Abrahams afkom og arvinger ifølge forjættelsen. Galaterne 3:26–29.

Det har ingen betydning, hvad din førstefødselsret måtte være; når og hvis du tager imod Kristus, bliver du da Abrahams sæd. Du er ikke det bogstavelige Israel; du er det åndelige Israel.

Overgangen fra det bogstavelige til det åndelige var korset. Paulus inddeler menneskeheden i to klasser. Hver klasse har sin egen pagt; hver er efterkommere af Abraham. Hver har en by, som repræsenterer deres familie og pagt. Hver er enten en søn af den bogstavelige Adam eller af den åndelige Adam.

For der står skrevet, at Abraham havde to sønner, den ene med en trælkvinde, den anden med en fri kvinde. Men han, som var af trælkvinden, blev født efter kødet; mens han af den frie kvinde blev født i kraft af forjættelsen. Dette har en allegorisk betydning; for disse kvinder er de to pagter; den ene fra Sinajs bjerg, som føder til trældom, og det er Hagar. For denne Hagar er Sinajs bjerg i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem; for hun er i trældom med sine børn. Men det Jerusalem, som er oventil, er frit, og det er vor alles moder. For der står skrevet: Fryd dig, du ufrugtbare, du som ikke føder; bryd ud i jubel og råb, du som ikke har fødselsveer; for den enlige har langt flere børn end hun, som har en mand. Således er vi, brødre, ligesom Isak, forjættelsens børn. Men ligesom dengang han, der var født efter kødet, forfulgte ham, der var født efter Ånden, således er det også nu. Men hvad siger Skriften? Driv trælkvinden og hendes søn bort; for trælkvindens søn skal ingenlunde arve sammen med den frie kvindes søn. Altså, brødre, er vi ikke trælkvindens børn, men den frie kvindes. Galaterne 4:22–30.

I korsets tidsperiode blev det gamle bogstavelige til symboler på det moderne åndelige. Apostlen Paulus klargjorde disse væsentlige profetiske sandheder, som gjorde det muligt for William Miller at fastlægge rammeværket for to ødelæggende magter, hvorpå han byggede alle sine profetiske konklusioner. Det samme værk, som blev udført af apostlen Paulus, er det, der identificerer de tre ødelæggende magter, som udgør rammeværket for alle Future for Americas profetiske konklusioner.

Rammen for Millers forståelse af kundskabens tilvækst, sådan som den blev fremstillet ved synet om Ulai-floden i kapitel syv, otte og ni, byggede på hans opdagelse af, at »det daglige« i Daniels Bog repræsenterede det hedenske Rom. Denne opdagelse gjorde han i Paulus' andet brev til thessalonikerne. Denne forståelse er den primære sandhed, der identificeres i forbindelse med den profetiske »løgn«, som bevirker, at en kraftig vildfarelse kommer over Syvendedags Adventisterne i de sidste dage.

Vi vil fortsætte vor undersøgelse af kundskabens tiltagelse, som fremstilles ved synet om Ulajfloden, i den næste artikel ved at betragte, hvad Miller erkendte i Paulus' brev.

„Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: 'De er ikke plagede og bestyrkede på grund af deres moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl finder glæde i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; de hørte ikke, da jeg talte; men de gjorde det, som var ondt for mine øjne, og valgte det, hvori jeg ikke havde behag.' 'Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løggen,' fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, for at de kunne blive frelst,' 'men

findt behag i uretfærdigheden.' Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end foregivelsen af, at I bygger på det rette grundlag, og at Gud godkender jeres gerninger, når I i virkeligheden udfører mange ting efter verdslig politik og synder mod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en forførende vildfarelse, som tager sindene i besiddelse, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens form med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod af gods og ikke mangler noget, skønt de i virkeligheden mangler alt.« Testimonies, bind 8, 249, 250.